

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **V. R.**, zastoupená Mgr. Janem Švarcem, advokátem se sídlem Vodičkova 695/24, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2021, čj. MPSV-2021/90650-911, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 7. 2022, čj. 19 Ad 10/2021-21,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 7. 2022, čj. 19 Ad 10/2021-21, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2021, čj. MPSV-2021/90650-911, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **3 146 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyni byla přiznána dávka pomoci v hmotné nouzi – doplatek na bydlení – ve výši 15 600 Kč měsíčně od června 2020. Výzvou čj. 4778/2021/AAL ze 12. 2. 2021 ji Úřad práce České republiky – krajská pobočka pro hl. m. Prahu (dále jen „správní orgán I. stupně“) vyzval k doložení následujících dokumentů týkajících se dané dávky: doklad o ostatních společně posuzovaných osobách (informace o nově narozeném dítěti), prohlášení o celkových sociálních a majetkových poměrech společně posuzovaného dítěte, doklady o výši měsíčních příjmů, doklady o uhrazeném nájemném a rodný list dítěte. Žalobkyně na tuto výzvu nereagovala, správní orgán I. stupně proto žalobkyni zaslal oznámení (z 23. 2. 2021, čj. 5546/2021/AAL) o zahájení řízení z moci úřední o odejmutí dané dávky, které jí bylo téhož dne doručeno. V oznámení byla stanovena lhůta k seznámení se s podklady

rozhodnutí a k vyjádření k nim v délce 5 pracovních dnů ode dne doručení oznámení. Následně 2. 3. 2021 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. 6083/2021/AAL, o odejmutí dávky (doplatek na bydlení) dle § 49 odst. 5 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi. V něm mimo jiné uvedl, že lhůta k vyjádření se k podkladům uplynula dne 1. 3. 2021 a žalobkyně možnosti vyjádření nevyužila.

[2] Žalobkyně, zastoupena advokátem, podala dne 19. 3. 2021 proti naposledy uvedenému rozhodnutí blanketní odvolání, které avizovala doplnit samostatným podáním, což však neučinila. Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění pouze stručně uvedl, že žalobkyně v reakci na výzvu požadované dokumenty nedoložila, přičemž jí byla následně poskytnuta lhůta k vyjádření, které nevyužila. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně proto bylo zákonné.

[3] Žalobkyně rozhodnutí žalovaného napadla žalobou u Městského soudu v Praze. Namítla, že všechny požadované dokumenty doložila včas. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí nesprávně uvedl, že lhůta pro doplnění rozhodných skutečností a k vyjádření se k podkladům uplynula 1. 3. 2021. Ve skutečnosti však tuto lhůtu určil jako 5 pracovních dnů od doručení oznámení o zahájení správního řízení, a tato lhůta tedy uplynula až 2. 3. 2021, přičemž právě tohoto dne žalobkyně veškeré potřebné doklady doložila. Žalobkyně tak rozhodné skutečnosti doplnila v řádné lhůtě, kterou jí k tomu správní orgán I. stupně dal, přesto však rozhodnutí vydal, aniž by vyčkal na uplynutí této lhůty. Správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí uvádí, že žalobkyně možnosti vyjádřit se nevyužila, ačkoliv ve skutečnosti ji naopak řádně využila a doklady včas doložila.

[4] Městský soud rozsudkem označeným v záhlaví žalobu zamítl. Uvedl, že § 49 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 49 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi upravuje tzv. neúplnou koncentraci řízení. Správní orgán proto musí přihlídnout i k dokladům předloženým po uplynutí lhůty, ledaže již bylo vydáno rozhodnutí o věci. Městský soud souhlasil s žalobkyní, že lhůta pro seznámení se s podklady v jejím případě uplynula až dne 2. 3. 2021, a v tomto směru považoval odůvodnění napadeného rozhodnutí za nepřesné. Avšak tento omyl neměl žádný vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalobkyně v žalobě sice namítá, že dne 2. 3. 2021 všechny požadované dokumenty předložila, ale to v žalobě nijak nedoložila, ač na povinnost svá tvrzení doložit byla soudem výslovně upozorněna. Ani ze správního spisu, ani z vyjádření žalovaného pak neplyne, že by tak žalobkyně učinila. Žalobkyně doložení dokladů netvrdila ani v odvolání, které bylo pouze blanketní. Jakkoliv by tedy bylo vhodné, aby správní orgán I. stupně rozhodoval až po uplynutí lhůty, nebyla žalobkyně tímto postupem jakkoliv zkrácena na svých právech. Pokud žalobkyně žádá o finanční plnění z veřejných rozpočtů, lze po ní spravedlivě požadovat přiměřenou součinnost.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost. V té předně uvedla, že nevěděla, že správní orgán I. stupně nezařadil do správního spisu její podání z 2. 3. 2021, v němž doplnila vyžádané dokumenty. Městský soud měl stěžovatelku

pokračování

v takovém případě poučit dle § 118a odst. 3 o. s. ř., že má označit důkazy ke svému tvrzení, že všechny dokumenty doložila. Stěžovatelka si je vědoma, že význam daného ustanovení je ve správním soudnictví nižší než ve standardním civilním řízení; toto je však právě ten případ, kdy bylo na místě podle tohoto ustanovení poustupovat za užití § 64 s. ř. s. Z judikatury Nejvyššího soudu navíc plyne, že za situace, kdy je na místě poučení dle § 118a o. s. ř., nemůže soud rozhodnout bez nařízení jednání, byť by s takovým postupem účastník souhlasil. Ke kasační stížnosti pak stěžovatelka připojila datovou zprávu (včetně příloh a doručenky), kterou měla 2. 3. 2021 zaslat správnímu orgánu I. stupně. Ohledně této otázky stěžovatelka považuje kasační stížnost za přijatelnou, jelikož tato otázka zatím nebyla Nejvyšším správním soudem řešena.

[6] Dále stěžovatelka namítla, že pokud jí dá správní orgán lhůtu, v níž se může vyjádřit k podkladům rozhodnutí, nemůže následně rozhodnout před uplynutím této lhůty, na kterou účastník spoléhá. Také v tomto případě se jedná o právní otázku, která doposud nebyla Nejvyšším správním soudem řešena.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl. Městský soud stěžovatelku vyzval k prokázání žalobních tvrzení, avšak stěžovatelka na tuto výzvu nereagovala. Co se týče založení údajně zaslaných dokumentů, rozhodoval žalovaný na základě správního spisu, v němž tyto dokumenty zahrnuté nebyly. Stěžovatelka v odvolacím řízení neargumentovala, že by dokumenty doložila.

III. Přijatelnost kasační stížnosti

[8] Vzhledem k tomu, že v projednávané věci rozhodoval samosoudce, přistoupil kasační soud ke zkoumání přijatelnosti kasační stížnosti dle § 104a odst. 1 s. ř. s. K tomu, kdy je kasační stížnost přijatelná, existuje již ustálená judikatura (viz zejména usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS). Podle té je kasační stížnost přijatelná mimo jiné tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

[9] Kasační stížnost je v nyní projednávané věci přijatelná. Správní orgány svá rozhodnutí postavily na tom, že stěžovatelka nedoložila požadované dokumenty. Stěžovatelka tvrdí (a dokládá), že tyto dokumenty ve skutečnosti včas doložila a správní orgány je pouze nezaložily do správního spisu. Pokud by se tvrzení stěžovatelky prokázala, trpěla by rozhodnutí správních orgánů (a v důsledku toho i navazující rozsudek městského soudu) vadou takové intenzity, která mohla mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Kasační stížnost je tedy přijatelná.

IV. Jednání ve věci a dokazování

[10] Vzhledem k tomu, že vyřešení věci závisí mimo jiné na tom, zda stěžovatelka skutečně na výzvu správního orgánu I. stupně reagovala a zaslala mu 2. 3. 2021 požadované dokumenty, přistoupil s ohledem na uplatněný důkazní návrh Nejvyšší správní soud k dokazování. Za tímto účelem nařídil k projednání kasační stížnosti jednání (§ 109 odst. 2 s. ř. s.).

[11] Stěžovatelka v kasační stížnosti vznesla návrh na provedení důkazu následujícímu listinami, které připojila:

- potvrzení o odeslání datové zprávy (doručenka) z datové schránky stěžovatelky ze dne 2. 3. 2021, 21:20 hod., adresátem je správní orgán I. stupně, předmět je vymezen jako „*Doložení dokladů pro příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení*“, je k němu připojeno 10 příloh;
- potvrzení o platbě nájemného;
- rodný list dítěte; prohlášení k neuvedení otce v rodném listě;
- nájemní smlouva;
- vyplněné formuláře „Informace o užívaném bytu“, „Ostatní společně posuzované osoby“, „Doklady o výši měsíčních příjmů“, „Prohlášení o celkových sociálních a majetkových poměrech“.

[12] Nejvyšší správní soud provedl navrhované důkazy. Na základě dokazování lze mít za to (a žalovaný toto zjištění při jednání ani nerozporoval), že stěžovatelka uvedené dokumenty správnímu orgánu I. stupně dne 2. 3. 2021 zaslala. Při jednání u soudu účastníci setrvali na svých stanoviscích uvedených v písemných podáních. Žalovaný dále nově (oproti písemnému vyjádření ke kasační stížnosti) argumentoval tím, že neúplná koncentrace se uplatní pouze v řízení o žádosti o dávku pomoci v hmotné nouzi. Řízení o odejmutí dávky je však samostatným řízením vedeným z moci úřední. Judikatura zatím neřešila, zda lze požadované dokumenty doložit i v tomto navazujícím řízení.

[13] Nejvyšší správní soud rovněž účastníkům při jednání přdestřel, že zvažuje moderaci náhrady nákladů řízení dle § 60 odst. 7 s. ř. s. vzhledem k nedostatečné procesní aktivitě žalobkyně v řízení před správními orgány i městským soudem. Stěžovatelka svou nedostatečnou procesní aktivitu vysvětlovala tak, že se domnívala, že jsou dokumenty ve správním spisu založeny a sporná je jen otázka výpočtu lhůty.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných kasačních důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost je důvodná.

[16] Podstata uplatněné kasační argumentace stěžovatelky spočívá v tom, že požadované dokumenty správnímu orgánu I. stupně doložila včas. V tomto směru vytýká pochybení jak správnímu orgánu I. stupně, který měl vyčkat konce jím určené lhůty, tak městskému soudu, který měl stěžovatelku vyzvat k označení důkazů ke svým tvrzením.

[17] Rozhodnutí správních orgánů v dané věci jsou postavená na závěru, že stěžovatelka požadované dokumenty vůbec nezaslala. Z provedeného dokazování však vyplynulo, že

pokračování

tento závěr není správný. Stěžovatelka tyto dokumenty sice správnímu orgánu I. stupně nezaslala v reakci na výzvu z 12. 2. 2021, ale zaslala je následně 2. 3. 2021. Správní orgán I. stupně tyto dokumenty zjevně nezaložil do správního spisu, čímž porušil povinnosti při vedení správního spisu dle § 17 odst. 1 správního řádu.

[18] V projednávané věci však pochybení správních orgánů nespočívá pouze v porušení povinnosti při vedení správního spisu. Jak již správně uvedl městský soud v napadeném rozsudku, ustanovení § 49 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 49 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi upravují neúplnou koncentraci řízení (rozsudek NSS z 30. 9. 2011, čj. 4 Ads 77/2011-74). Správní orgán proto musí přihlédnout i k dokladům předloženým po uplynutí lhůty uvedené ve výzvě dle § 49 odst. 2 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi (v dané věci výzva z 12. 2. 2021), ledaže již bylo vydáno rozhodnutí o věci. Stěžovatelka na výzvu z 12. 2. 2021 nereagovala. Správní orgán I. stupně za této situace již nemusel stěžovatelce poskytnout možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (§ 74 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi). Pokud však tuto možnost stěžovatelce poskytl a stanovil jí pro vyjádření lhůtu, musel vyčkat na uplynutí této lhůty. Neumožnění vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí je obecně závažným porušením procesních práv účastníka (rozsudek NSS z 12. 6. 2003, čj. 7 A 130/2002-28, č. 200/2004 Sb. NSS či nálezný Ústavního soudu z 3. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 329/04).

[19] Jak rovněž správně v napadeném rozsudku uvedl městský soud, lhůta pěti pracovních dnů poskytnutá stěžovatelce k vyjádření se k podkladům rozhodnutí uplynula až 2. 3. 2021, nikoliv 1. 3. 2021, jak ve svém rozhodnutí nesprávně uvedl správní orgán I. stupně (a potvrdil žalovaný). Tuto lhůtu totiž správní orgán I. stupně poskytl stěžovatelce oznámením o zahájení řízení, které jí bylo doručeno 23. 2. 2021. Pátý pracovní den od 23. 2. 2021 je 2. 3. 2021. Pokud tedy stěžovatelka dokumenty správnímu orgánu I. stupně zaslala 2. 3. 2021, učinila tak v rámci poskytnuté lhůty pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Vzhledem k výše popsané neúplné koncentraci řízení to znamená, že pokud by správní orgán I. stupně nepochybil a rozhodoval by až po uplynutí lhůty k vyjádření se k podkladům rozhodnutí (nejdříve tedy 3. 3. 2021), musel by přihlédnout i k dokumentům, které stěžovatelka zaslala 2. 3. 2021.

[20] Na ústním jednání žalovaný nově argumentoval tím, že neúplná koncentrace se uplatní pouze v řízení o žádosti o dávku pomoci v hmotné nouzi, a nikoliv rovněž v navazujícím řízení o odejmutí dávky. Tato argumentace však neobstojí. Předně, i pokud by žalovaný zastával názor, že v řízení o odejmutí dávky již nelze požadované dokumenty doložit (tedy ani zohlednit), musel by to ve svém rozhodnutí vysvětlit a odpovídajícím způsobem reagovat na doplnění (vyjádření) stěžovatelky. To se nestalo. Naopak sám správní orgán I. stupně v rozhodnutí uvedl, že stěžovatelka mohla rozhodné skutečnosti doplnit i ve lhůtě pro vyjádření (a tedy až do 2. 3. 2021). Dále z již odkazovaného rozsudku NSS z 30. 9. 2011, čj. 4 Ads 77/2011-74, plyne, že požadované dokumenty lze doplnit až do vydání rozhodnutí o odejmutí dávky. Koncentrace tedy nastává až okamžikem vydání rozhodnutí. Na tomto nic nemění ani skutečnost, že v tomto případě (oproti situaci řešené v odkazovaném rozsudku) správní orgán I. stupně vydal oznámení o zahájení řízení z moci úřední ve věci odejmutí dávky obsahující výzvu k seznámení se s podklady. Jak již bylo výše uvedeno, tento úkon správní orgán I. stupně činit nemusel; to, že jej však učinil,

neznamená, že by tímto okamžikem nastala koncentrace řízení. Ta stále ve smyslu citované judikatury nastává až vydáním samotného rozhodnutí o odejmutí dávky.

[21] S ohledem na výše uvedené je tedy zřejmé, že vada spočívající v nevyčkání na uplynutí poskytnuté lhůty a vydání rozhodnutí před jejím skončením, mohla mít s ohledem na zaslání dokumentů správnímu orgánu I. stupně stěžovatelkou zjevně vliv na rozhodnutí ve věci samé. Nejvyšší správní soud na tomto místě zdůrazňuje, že nehodnotil, zda stěžovatelka doložila veškeré požadované dokumenty, jelikož tím by již nahrazoval činnost správních orgánů (pro účely nynějšího řízení je podstatné a zcela dostačující, že listiny se z hlediska formy i obsahu týkají daného řízení stěžovatelky). Samotné popsané procesní pochybení správního orgánu I. stupně (rozhodnutí před uplynutím lhůty) tedy mohlo mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. Pro toto procesní pochybení pak měl žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit. Jelikož tak neučinil, je jeho rozhodnutí rovněž nezákonné.

[22] Je třeba zdůraznit, že shora uvedené skutečnosti – tedy především to, že požadované dokumenty správnímu orgánu I. stupně odeslala – měla stěžovatelka namítat (tvrdit a doložit) již ve svém odvolání, případně pak dostatečně konkrétně v řízení před městským soudem. Je nutno připustit, že zpravidla by obdobná pasivita účastníka vedla k závěru, že rozhodnutí správních orgánů a městského soudu vzhledem k přístupu účastníka ob stojí. Nejvyšší správní soud nicméně v projednávané věci nemohl odhlédnout od znění odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů, v návaznosti na něž se stěžovatelka skutečně mohla domnívat, že sporné dokumenty jsou ve správním spisu založeny a pouze k nim nebylo přihlíženo z důvodu nesprávného výpočtu lhůty. Nejvyšší správní soud si je současně vědom, že městský soud stěžovatelku v řízení o žalobě vyzval mimo jiné k tomu, aby označila důkazy k prokázání svých tvrzení. Jednalo se ovšem pouze o obecnou výzvu a poučení, které byly zahrnuty v rámci komplexního poučení ze strany městského soudu reagující na blanketní žalobu. Navíc i zde platí shora uvedené, tedy že stěžovatelka mohla s ohledem na odůvodnění správních rozhodnutí vycházet z toho, že spor se týká lhůty pro doplnění, nikoliv samotného doplnění podkladů. Stěžovatelka samozřejmě též mohla (a měla) jít nahlížet do spisu, čímž by zjistila, že správní orgán I. stupně dokumenty do správního spisu nezaložil. I tak by však podle Nejvyššího správního soudu bylo nepřiměřeně tvrdé přičíst pochybení správních orgánů – nesprávný výpočet lhůty a nezaložení zaslaných dokumentů do správního spisu – v rámci řízení o odejmutí příspěvku na živobytí zcela k tíži stěžovatelky. Proto Nejvyšší správní soud shledal kasační argumentaci stěžovatelky důvodnou.

[23] Lze dodat, že v důsledku shledaného pochybení správních orgánů, které nebylo v řízení před městským soudem napraveno, již nebylo nutno zabývat se namítaným procesním pochybením ze strany městského soudu.

VI. Závěr a náklady řízení

[24] Jak plyne z výše uvedeného, řízení před správními orgány v dané věci (a v důsledku toho i z nich vzešlé žalobou napadené rozhodnutí žalovaného) trpí vadou dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Již městský soud měl proto rozhodnutí žalovaného zrušit; jelikož tak neučinil, je i jeho rozsudek nezákonný. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost

pokračování

shledal důvodnou, a napadený rozsudek zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Zruší-li kasační soud rozhodnutí městského soudu, a pokud již v řízení před městským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí městského soudu může sám i zrušit rozhodnutí správního orgánu (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.). V nynější věci by městský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem a charakterem vytýkaných vad neměl jinou možnost, než zrušit napadené rozhodnutí, a tak by vrácení věci městskému soudu řízení zbytečně prodloužilo. Nejvyšší správní soud tedy rovnou rozhodnutí žalovaného zrušil. Ten je v dalším řízení vázán závazným právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.).

[25] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl, proto musí rozhodnout též o náhradě nákladů celého soudního řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. V tomto ohledu v dané věci kasační soud dospěl k tomu, že vedle otázky zákonnosti postupu správních orgánů (a tedy úspěchu ve věci samé) je namístě zohlednit podobu sporu a procesní aktivitu účastníků v předchozích řízeních. Po zvážení všech okolností a s přihlédnutím k vyjádření účastníků se v této věci Nejvyšší správní soud proto rozhodl přistoupit k částečné moderaci náhrady nákladů řízení dle § 60 odst. 7 s. ř. s. z důvodů zvláštního zřetele hodných. Z judikatury plyne, že tyto důvody mohou spočívat právě i v pasivitě účastníka (rozsudek NSS z 14. 4. 2020, čj. 9 As 315/2018-40). V nyní řešeném případě se právě o takovou pasivitu ve svém souhrnu jednalo (zejm. blanketní odvolání, nedoplnění důkazních návrhů v řízení před městským soudem, nenahlédnutí do správního či soudního spisu). Stěžovatelka byla zastoupena advokátem již v řízení před správními orgány, tedy její pasivitu nelze přičítat její nedostatečné znalosti práva. Vzhledem k této pasivitě se stěžovatelka spolupodílela na tom, že bylo nutné vést řízení před správními soudy a základ sporu vyjasnit fakticky až v kasačním řízení. Nejvyšší správní soud z těchto důvodů shledal odpovídajícím přiznat stěžovatelce pouze náhradu nákladů řízení za řízení před městským soudem, a nikoliv již za řízení před Nejvyšším správním soudem.

[26] Náklady stěžovatelky v řízení o žalobě tvoří odměna advokáta sestávající se ze dvou úkonů právní služby: převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby včetně jejího doplnění (§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) a činí zde 2 x 1 000 Kč (§ 7 ve spojení s § 9 odst. 2 advokátního tarifu), a paušální částku ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 2 x 300 Kč. Odměna advokáta v řízení před městským soudem tak činí 2 600 Kč. Jelikož je zástupce stěžovatelky plátcem DPH, zvyšuje se tato částka o 21% sazbu této daně, tj. o 546 Kč. Náklady řízení před městským soudem tedy celkem představovaly 3 146 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. března 2023

Milan Podhrázský

předseda senátu